

handling, hvorfor havde man den overordentlige Hast for at faae Udvalgets Betænkning afgiven og Sagen bragt til 3die Behandling her i Thinget. Jeg maa nu sige, at jeg helt vel kan forstaa Udvalgets Stilling, og det saameget mere, som det er den samme, jeg indtager, nemlig at man ønsker at faae Lovens Behandling fremmet saa hurtigt som muligt, og derfor kunde have en vis Betænkelse ved paa et saa sildigt Stadium at indlade sig paa en Undersøgelse af Noget, som var noget Nyt, der indførtes, noget helt Andet end det, som oprindelig fandtes i Lovforslaget. For det ærede Udvalg var der yderligere Grund til at imødekomme Ministerens Ønske om hurtig Fremme efter den forholdsvis meget lange Tid, som det ærede Udvalg havde haft nødig for at faae Lovforslaget forsaarligt behandlet. Min Stilling til dette Ændringsforslag maa efter mine Udtalelser naturligvis være den, at jeg ikke kan gaa ind paa det paa dette Stadium, og saaledes er der jo ogsaa en stærk Opfordring for mig til ikke at udtale mig nærmere om det; men jeg skal dog, da Ændringsforslaget staar i saa nær Forbindelse med § 31, da det fremtræder som en Substitution for § 31, tillade mig et Par Bemærkninger i Anledning af det. Den hele Tanke om at indføre de saakaldte Arbeidsafdelinger i Hæren tiltaler mig lige saa lidt som Tanken om at indføre Straffekompanier. Den Tanke har tidligere været Gjenstand for Overveelse, om man ikke, naar man fikred til Forandring af Straffeloven, burde indføre Straffekompanier, og Indførelsen af denne er jo ogsaa forudsat i Hærløven. Ved de Forhandlinger, som fandt Sted saavel i 1870 som i 1872 i det andet Thing, var dette Spørgsmaal om Straffekompanier gjentagne Gange Gjenstand for Overveelse mellem mig og Udvalget. Det blev ogsaa gjort til Gjenstand for Udtale i Salen, og Stemningen var der imod disse Straffekompanier, hvilket sit Udtryk i en Udtalelse af et af Thingets Medlemmer, som den Gang var og endnu den Dag i Dag er tjenstgjørende Militær i Hæren. Han kom frem med denne Udtalelse under sit Forsvar for Bibeholdelsen af Retsrettelser i de Meniges 2den Klasse, Noget, hvorpaa han satte megen Pris. Jeg skal tillade mig at oplæse denne forholdsvis korte Udtalelse: „Naar den høitærede Minister har sagt, at det ikke var enstemmig, at Hærens Befalingsmænd havde udtalt sig mod denne Straf, saa er det ikke alene Ministerens Ord — skjøndt de naturligvis i og for sig vilde være mig nok — men tillige mit eget nøie Kjendskab til Armeen, som bringer mig til at tro, at der virkelig er flere Officerer, som mene, at denne Straf er aldeles overflødig, og at man bør give Slip paa den. Jeg tror imidlertid at vide, at en stor Del af dem, der nære den anførte Anskuelse, tillige nære en anden Anskuelse, som jeg er en bestemt Modstander af, og det er, at der bør indføres Straffe-

kompanier. For det Første tror jeg, at Anvendelsen af Straffekompanier i en saa liden Armeesom vor i Fredstid vil være meget lidet ønskelig, og dertil kommer en anden Ting, og det er, at saalange man vil anvende Straf ikke for at faae Individet betragtet som et Udskud, men for at forbedre ham, er det Synd at sende ham til et Straffekompani, thi naar man først har sendt ham derhen — Straffekompanierne vilde jo forøvrigt forhaabentlig blive meget smaa — maa man opgive al Tanke om nogeninde at forbedre det paagældende Individ, hvorimod Anvendelsen af en Vresstraf mellem Kammeraterne ganske anderledes vil anspore den Paagældende til at bestrebe sig for igjen at naae op i det Samfund, som han paa en Maade ved en ydre Betegnelse er stødt ud af“. Jeg citerer denne Udtalelse, fordi ved Stillelsen af dette Ændringsforslag her i Thinget de daværende Forhandlinger i det andet Thing ere traadte levende frem for min Erindring. Der var man bestemt imod Straffekompanier, og jeg tror ogsaa, at Stemningen her i Thinget ikke er disse Afdelinger gunstig. Jeg tror, at dette er Noget, man først bør stride til, naar man ser, at Nødvendigheden bestemmer, at de bringes til Anvendelse. Men dersom man har saa stor Betænkelse ved Straffekompanier, forekommer det mig, at man maa nære endnu større Betænkelse ved det Ændringsforslag, som er stillet under Nr. 14. Det ærede Medlem for Kjøbenhavns 1ste Valgkreds (Nimestad) udtalte, at § 31 ved første Diefast havde noget meget Udtalende ved sig, den syntes at være meget hensigtsmæssig, men ved nærmere Betragtning svandt dette betydelig bort, og det ærede Medlem udtalte derefter, at, dersom denne Paragraf skulde være det Æneste, man stolede paa til Opretholdelsen af Disciplinen, vilde man vistnok blive skuffet. Ja, deri vil jeg give det ærede Medlem Ret, naar det var denne Paragraf, man skulde stole paa med Hensyn til Disciplinens Opretholdelse, men det er det jo ingenlunde. Det er foruden den Hædelse af Disciplinen, som finder Sted ad anden Vej, Straffelovens famelige Bestemmelser og ikke denne Paragraf alene; den tilføjer jo kun en Hjælp ved Uddannelsen, den er bestemt til Skrak og Advarsel for dem, der ikke ville høre sig under Lovens. Men det ærede Medlem tilføiede, at en saadan Bestemmelse som den under Nr. 14 foreslaaede havde vaet megen Sympathi og maatte vække den, selv om man ikke i Alt kunde være enig med den ærede Forslagsstiller. Jeg kan forstaa, at det ærede Medlem for Kjøbenhavns 1ste Valgkreds betragter Ændringsforslaget paa denne Maade. Det er en ny Tanke, der her kommer frem, der har ikke været lang Tid til at gjøre den til Gjenstand for Undersøgelse eller Overveelse, men det er jo nestop derfor muligt, at det ærede Medlem ved forsat Prøvelse af den kunde komme til en noget min-